

som da blev antydet. At det kan gaa saaledes er ogsaa meget beklageligt overfor Afgørelsen af fremtidige lignende Spørgsmaal. Det forekommer mig, at selv om der ikke var andre Grunde, maatte man altsaa af Hensyn til Stillingen i Fjor se at imødekomme Andragendet. Jeg vil derfor bede den højtærede Finansminister om ikke af andre Grunde, saa af denne Grund — eftersom Folketinget med Finansudvalgets Ordfører i Spidsen har taget en saadan Stilling — at tage Sagen under velvillig Overvejelse, hvis den bliver henvist til ham. Med disse Ord skal jeg anbefale Henvisningen af dette Andragende.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg maa virkelig sige, at den ærede sidste Talers (Aadal) Fantasi fører ham for vidt, og naar den ærede Finansminister udtalte i sit Foredrag, at Ordføreren vel nok selv vilde tage Ordet og klare de Løfter, jeg har givet, saa er jeg fuldstændig villig til det og til at staa ved alt det, jeg udtalte i Fjor. Sagen er den, at da vi fik denne Sag til Behandling i Finansudvalget, blev vi jo snart enige om, at den hørte til de Sager, vi skulde forhandle med vedkommende Minister om. Vi fik saa i Fjor i Finansudvalget en Forhandling med Finansminister Hage, og han erklærede sig klart og bestemt imod, at vi henviste dette Andragende. Vi bleve altsaa bag efter let enige i Finansudvalget, jeg siger enige, for der er jo ingen Difference her mellem nogen af Finansudvalgets Medlemmer i denne Sag. Da vi saa havde hørt Ministeren, blev vi let enige om, at vi ikke kunde henvise Andragendet.

Vi fik saa en Forhandling her i Salen, jeg maa rigtignok tilstaa, at Ministerens bestemte Modstand mod Sagen i Finansudvalget ikke fuldt ud svarede til den Maade, hvorpaa han udtalte sig her i Tinget. Nu har jeg sagt saa mange Gange, at for mig som Ordfører er det altid en Glæde at være med til at henvise en Sag, fordi man saa altid er med til at gøre nogen Gavn, og vi ere jo først og fremmest for at gøre Gavn. Da vi hørte Finansministeren, og da vi hørte det ærede Medlem, der indbragte Andragendet, sagde jeg for mit Vedkommende: De herrer kunne jo fremkomme med det til næste Aar igen; der er jo intet forgjort derved. Vi se jo saa ofte, at Andragender indkomme paa ny, især naar der i Mellemtiden er fremkommet ny Oplysninger. Men hverken har jeg givet eller har kunnet give Løfte om, at Andragendet saa vilde

blive imødekommet, for jeg staaar jo her som Ordfører for Finansudvalget, og i Henhold til Forhandlingerne i Finansudvalget kunde jeg intet andet sige.

Den ærede Minister udtaler sig nu ganske vist i Udvalget ikke nær saa skarpt som den daværende Finansminister i Fjor i Udvalget, men han sagde dog, at han ikke vilde tage imod det. Jeg spurgte da — det kan jeg for mit Vedkommende oplyse —, om vi da maaske ikke i Aar kunde henvise Andragendet, men der var ikke Spor af Stemning for det fra nogen Side i Finansudvalget. De herrer maa altsaa vide, at vi alle 15 have diskuteret denne Sag i Udvalget, men Udvalget fandt ingen Anledning til at forandre sit Standpunkt efter at have hørt Finansministerens Udtalelser. Ganske vist kunde jeg som ethvert Medlem af Finansudvalget have Lov til at indtage et Mindretals Standpunkt, have sagt: Ja, saa vil jeg foreslaa at henvise det; men det kunde ikke falde mig ind, efter at Finansministeren har sat sig mod det, og efter at alle mine Kolleger havde erklæret ikke at ville være med til at gaa den Vej.

Nu vil jeg rigtignok sige, efter at jeg har hørt den højtærede Finansminister her i Dag, at jeg maa tilstaa, at der er en himmelvid Forskel paa de Udtalelser, som fremkom i Fjor fra den daværende Finansminister, og disse Udtalelser. Og navnlig har den højtærede Finansminister her hævdet, at denne Mand ikke er kommen til at svare en anden Told end den, han ifølge Loven skulle svare, og at Administrationen endogsaa har været saa billig og rimelig mod denne Mand, at den ikke har gjort Ansvar gældende overfor ham for de 50 Flasker, han har indført til en for billig Told, og for hvilke der kunde søges Regres hos ham, hvis man vilde, hvad Administrationen havde Ret til i Løbet af 2 Aar.

Dette oplyste Finansministeren, og efter alt dette finder jeg rigtignok ikke, at der for Finansudvalget er nogen som helst Grund til at forandre sit Standpunkt, og jeg vil for mit Vedkommende i alt Fald sige, at jeg har ikke nogen som helst Bemyndigelse til andet end paa det kraftigste at fraraade det høje Ting at henvise Sagen. Det have de 14 andre Medlemmer bemyndiget mig til at sige, og jeg kan ikke staa her som Ordfører og sige, at vi skulde se at stille os lempeligere, da Finansudvalget efter moden Overvejelse er kommen til det Resultat, at vi ikke bør henvise Sagen. Jeg maa yderligere sige,